

była nad hólčjećom, kotryž w domje czěšle Josefa w Nazarecze horje roščesche. Wón je džěcžo był, kaž druhe džěcži tež — ale bješ hrěcha. Wěšcže je swojemu naněj husto pschi jeho džěle pschihladował a so woprašował: Šhto je to, k čěmu je to, čěhodla je temu tak? Hdyž běšche starschi, je jemu tež czěšlowacž pomhał. S wutrobu rady pał dasche wot nana a maczerje šebi powjedacž wo templu w Jerusalemjě a rjanych Božich službach tam, tak so bu jeho žadanje a žedženje wjetsche a wjetsche, šobu tam pucžowacž. Jako běšche nětko 12 lět stary a s městow a a se wšow stari a mlodži psalmy spěwajo do Jerusalema na jutrowny šwjedžen čěhniču, dha běchu mješ šwjedženštimi pucžowarjemi tež Josef a Maria a Jesuš. Josef mějesche po šakonju do Jerusalema pucžowacž a 12lětne hólčzata šmėdžichu šobu czahnyč. Jesušowa wutroba šo se žedženjom a šwjatej radošču horjesche a dha jeho macž njemóžesche domach wostacž. Wona čyysche šama jemu wšhitko pokasacž, wo čimž běšche jemu tak wjele powjedała. W Jerusalemjě běšche ša teho hólčžez a wjele widžecž, šchtož hacž dotal hiščcže ženje njeběšche wohladał: w klamach pycha a rjanošč tam wupožonych tworow, na hašach wulka šyła se wšhitkich krajow šhromadženych, njesnatu draštu woblecženych pucžowarjow — ale najrjeńšcho běšche tola w templu, hdžež pschi syntach šlēbornych wot měščinow piškanych trubow šwjeczazy lud Božu šhwalbu w psalmach spěwasche a na přėdowanje Božich džiwow pošluchasche, kiž běšche šwój lud se šylnej ruku s wotrocžkowstwa Egiptowskeje wuwjedł. Hdyž běchu šwjate dny nimo —, Jesuš šo njemóžesche wot templa džělicž. Kaž mješčinu šo jemu hodžiny minjachu, pišmawučěnym pschipošluchajo, kiž s ludom šo rošrěcžujo Bože wulke skutki wuložichu. Hólčžez Jesuš šo se šwojimi praschenjemi a wotmolwenjemi wušnamjenjesche. Wšchitzy šo jeho rošoma džiwachu. Mješ tym běšchtej jeho starschej, mēnjo, šo je wón mješ snatymi, šo na dompučž podałoj. W přėnjej hospodže pał jeho njenamařataj. Wot jeneho wosa k druhemu, wot jeneho snateho k druhemu šhwatataj, — ale ničtó jimaj njemóže